

ligt for de Niges Bedkommende. Men det ærede Medlem syntes, at, naar en Mand har Raad til at bære Følgerne og kan frænte Familielivet uden at gaa sin Husholdning for nær, saa kunde der ikke være saa overordentlig Meget derimod. Jeg vilde dernæst henlede Opmærksomheden paa den Ulighed, som finder Sted i Kvindens Stilling under de forskjellige Ministerier. Medens f. Ex. de kvindelige Embeds- og Bestillingsmænd (Latter) — ja, man har ikke andet Udtryk, og jeg betoner det, for at det skal staa klart, at vort Modersmaal trænger idelig til Uarbejdelse i sine Former; vi maa for Diebliffet nøies med at sige: Spids-Ångler, Messing-Strygjern o. s. v. — medens de kvindelige Embeds- og Bestillingsmænd ere stillede saaledes under Kirke- og Undervisningsministeriet, at de derunder ansatte ugifte kvindelige Embeds- og Bestillingsmænd kunne gifte sig, uden at det medfører Tab af deres Embede eller Bestilling — det gjælder om Stuepillerinder, Lærereinder o. s. v., de høre til de saa lykkelige, der foruden de ligefrem Formuende kunne forsøge en Mand —, skal det derimod under Indenrigsministeriet være Tilfældet, at f. Ex. de Kvinder, der ere ansatte ved Post- og Telegrafvæsenet, saa snart de behage at gifte sig, eller en Mand behager at gifte sig med en af dem, miste deres Stilling ved Post- og Telegrafvæsenet. Jeg finder virkelig, at der ikke er nogen som helst Grund dertil. Jeg veed nok, at det maasse mere er en Bemærkning, der kommer frem i Anledning af Lovforslaget, end en Bemærkning om selve Lovforslaget; men jeg tror dog, at det maa kunne forsvares at fremsætte den, da her er Tale om et Stykke af Kvindens formueretlige Stilling. Det er en ufornøden og uforsvarlig Ulighed, der saaledes finder Sted mellem de kvindelige Embeds- og Bestillingsmænd under de forskjellige Ministerier. Jeg behøver vel ikke at væge mig mod den Misforstaaelse, at dette skal være en haard Tiltale til den høitærede Justitsminister. Det kunde da kun være det overfor de nævnte fraværende Ministre. Jeg tænker mig blot det Tilfælde, at de Ministre, der her foreløbig kan være Tale om, kunne tænkes at ville læse Rigsdagstidenden, — jeg veed, at det er ikke fristende, — og da vilde være saa velvillige ogsaa at tage dette Punkt under Overveelse. Jeg skal dermed tillade mig at anbefale, at Lovforslaget nyder Fremme, selv om man skal nøies med det i den Form, det nu har; men jeg ønsker, at det maa ske uden Omsvøb, uden Nedsættelse af Udvalg, thi det er saa prøvet og drøftet, at jeg frygter for, at det, naar det kommer i et Udvalg, og der i dette endog kommer nye Kræfter, vil blive omtrent opløst under Behandlingen.

Winther: Jeg kan godt forstaa, at det kunde passe i det ærede Medlems Foredrag at komme med flere Vittigheder end dem, det iøvrigt

sprubledes af, men jeg vil dog anmode ham om, at han, naar han i en alvorlig Sag som denne — idetmindste er den alvorlig fra min Side — ikke vil høre, hvad en Anden siger, saa ikke gjør sig lystig overfor saadanne Uttringer. Jeg maa tilbagevise de Uttringer, som det ærede Medlem fremkom med angaaende det, jeg skulde have sagt, efter som jeg netop har sagt det Modsatte af det, han tillagde mig, hvilket Rigsdagstidenden vil vise, idet jeg har sagt, at det desværre er ikke blot i de fattige Lag, men ogsaa hos de bedre Stillede, at saadanne nedrige Forhold finde Sted. Der har altsaa aldeles ikke været nogen som helst Anledning for det ærede Medlem til ogsaa at gjøre min Uttring til Gjenstand for vittig Omtale. Jeg maa i det Hele protestere imod den Slags Anvendelse af mine Ord. Naar man ikke vil høre, hvad jeg siger, skal man idetmindste ikke gjøre sig lystig paa min Regning over Noget, som man selv lægger mig i Munden.

Rosod: Maa jeg blot gjøre den korte Bemærkning, at det ærede Medlem forstod mig feil, naar han troede, at jeg ikke vilde høre. Har jeg ikke hørt fuldt ud Alt, hvad han sagde, saa skyldes det den Omstændighed, at der herstede stor Uro i Salen, da han talte, medens jeg havde den Ære, at Folk hørte paa, hvad jeg sagde. Jeg maa altsaa væge mig; jeg kan have hørt feil, det er det Hele. Men naar det ærede Medlem siger, at jeg gjorde mig lystig over, hvad han sagde, saa maa jeg sige ham, at det gjør jeg aldrig. Den ærede Taler bedrøver mig næsten altid; han gjør mig sørgmodig istedetfor at gjøre mig lystig.

Forslagsstilleren (Baje r): Det har i den senere Tid været næsten Mode, naar der fremkom et Lovforslag, at spørge om, hvad de Sagkyndige sagde. Ved Hensyn til militære Lovforslag ere vi jo endogsaa gaaede saa vidt at sige, at man skulde tage sin Fornuft fangen under Sagkyndigheden. Der er man i nogen Forlegenhed, naar der spørges derom, thi hvem ere de Sagkyndige? Dette Lovforslag gjælder jo den gifte Kvinde, og da hverken gifte eller ugifte Kvinder have Sæde i Rigsdagen, kunne vi forsaavidt ikke komme til Sagkyndigheden. De, som nærmest skulle være Sagkyndige, skulde da være de gifte Mænd. Jeg tror at have lagt Mærke til, at de gifte Mænd i Almindelighed stille sig ret velvilligt til dette Lovforslag, og forsaavidt tror jeg, at de Sagkyndige ere enige. Underledes have vi set, at det her forholder sig med de Ikke-Sagkyndige, idet de ærede Medlemmer for Præstø Amts 2den Valgkreds (D. Christensen) og for Bornholms 1ste Valgkreds (Rosod) ere meget uenige i denne Sag. Det forekommer mig, at dette tegner ret godt med Hensyn til Lovforslaget. Jeg skal forøvrigt kun gjøre ganske saa Be-